

[Hans Jørgen Holm]

Ministeren nævnte i svaret på forespørgslen, at det er væsentligt, at erhvervslivet erkender sit medansvar for de erhvervsfaglige uddannelser. Jeg er i det væsentlige enig i, at erhvervslivet aktivt bør deltage i uddannelserne af de unge, men det forpligter også ministeren til at udnytte alle de muligheder, som erhvervslivet kan tilbyde, også når det drejer sig om lærepladser.

Om den af SF foreslåede dagsorden kan jeg sige, at den kan vi ikke stemme for.

Karen Højte Jensen (KF):

Fra konservativ side finder vi, ligesom i øvrigt alle andre partier, at det er vigtigt, at unge, der er startet på en EFG-uddannelse, også får mulighed for at få en praktikplads, så de kan færdiggøre deres uddannelse. Men de vanskeligheder, der eksisterer omkring fremskaffelse af praktikpladser, skal ses i sammenhæng med erhvervslivets generelt dårlige vilkår. Derfor må regeringen og et flertal i dette ting seriøst tage fat på at forbedre virksomhedernes muligheder for at overleve og for at ekspandere og dermed skabe nye arbejdspladser, herunder uddannelsespladser til unge. En erhvervsfremmende politik er den eneste realistiske mulighed for at klare disse års store behov for uddannelsespladser. Erhvervslivet er positivt indstillet over for at medvirke til fremskaffelse af flere lære- og praktikpladser og gør en grundig indsats, som det også blev nævnt af ministeren.

Vi hilser også med tilfredshed regeringens initiativer, som ministeren netop har skitseret, både hvad angår det private og det offentlige arbejdsmarked. Især er jeg tilfreds med ministerens bemærkninger om, at de unge ikke kan forvente varig ansættelse i det offentlige, selv om de er blevet uddannet dér.

Jeg vil gerne understrege, at initiativerne må foregå i tæt samarbejde med arbejdsmarkedets parter, og vi afviser enhver tanke om direkte eller indirekte tvangsudskrivning af praktikpladser.

Vi finder, at det er meget vigtigt, at der tages fat på hele problematikken omkring godkendelse af lære- og praktikpladser. Vi ønsker ikke generelt at slække på kravene, men mener, at det er vigtigt i en akut situation at tage kravene op til nyvurdering. Alternativet vil for de unge ofte blive arbejdsløs-

hed eller deltagelse i perspektivløse og kunstige beskæftigelsesprojekter.

Jeg har desuden forstået, at ministeren er positivt indstillet, når det drejer sig om at sammenstykke en praktikplads, eksempelvis af 2-3 små virksomheder. Hvad har ministeren konkret foretaget sig vedrørende disse godkendelsesproblemer, ud over at ministeren nævnedes procedure og tidsfrister?

I arbejdsplanen vedrørende ungdomsudannelsesbeslutning har ministeren givet udtryk for, at der eventuelt skal etableres en kortlægning af praktikpladsmulighederne. Dette ville være uhyre nyttigt. Er man gået i gang?

Aviserne giver mange tips om brancher, der er villige til at stille uddannelsespladser til rådighed. Lad mig i flæng nævne, som det også blev nævnt af hr. Hans Jørgen Holm: osteforretninger, fiskeforretninger, hvidevareforretninger og byggemarkeder. De to sidstnævnte brancher opfylder kriterierne, som er opstillet, for at uddanne unge. Men HK blokerer for oprettelsen af lærepladser, hvilket jeg betragter som helt uacceptabelt. Konsekvensen er, at byggemarkeder ikke er indlemmet i uddannelsen af unge, og det falder naturligvis i øjnene, at ministeren afviser at være med til at gøde jorden, for at disse brancher kan fungere som uddannelsessteder både for lærlinge og for EFG-elever.

Det er naturligvis også bemærkelsesværdigt, at på et tidspunkt, da alle er enige om, at vi har behov for uddannelsespladser, har ministeren netop afvist et enigt bankerhvervs ønske vedrørende bankuddannelsens indhold og tilrettelæggelse. Ca. 40 pct. af bankernes elever har i 1979 og 1980 været EFG-elever, og afslaget vil formentlig resultere i, at bankerhvervet ikke fremtidig vil tage EFG-elever. Det er ikke netop det, der er brug for i øjeblikket.

Må jeg sige, at det paradoksproblem, som også kendes i uddannelsessystemet, i nogen grad kunne imødegås gennem en forbedret erhvervsorientering, først og fremmest i folkeskolen. De unge må lære at se de realistiske muligheder i øjnene med hensyn til beskæftigelsesmuligheder, så de lærer også at acceptere det næstbedste.

I samme forbindelse mener jeg også, at der skal tilstræbes en høj grad af overensstemmelse mellem praktiktilbud og jobmulighed efter endt uddannelse, altså ikke en kun-